

Małgorzata Leczycka

"Ambasador carski", Janusz
Węgiełek, "Twórczość" nr 10 (1987) :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/2 (113), 347

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WĘGIEŁEK Janusz: Ambasador carski. "Twórczość" 1987 nr 10
s. 71-86.

Rozprawa dotyczy "Nie-Boskiej komedii" Z. Krasińskiego. Autor analizuje utwór z punktu widzenia problemów komunikowania się bohaterów. Posługując się teorią krzyku, stronnictwa i sporu uważa, iż "Nie-Boska" jest artystycznym wyrazem sporu o pierwsze miejsce, miejsce cesarskie, a także jest tego sporu cesarsko-autorskim rozstrzygnięciem. Zanim doszło do konfrontacji sił (część IV), miały miejsce swego rodzaju negocjacje (część III), walkę zaś poprzedziły próby zdobycia wiadomości, które mogłyby być przydatne w czasie prowadzenia działań wojennych lub mogłyby doprowadzić do ich zawieszenia. Główni bohaterowie "Nie-Boskiej" są bardziej politykami niż wodzami - dyskurs polityczny jest właśnie przedmiotem refleksji autora.

BP/113/123

M-a.L.

WĘGRZYŃIAKOWA Anna: Dialektyka językowej organizacji tekstu w poezji Tuwima. "Prace Naukowe UŚl." nr 894, Katowice 1987, ss. 197, zł 240,-

Poeci "Skamandra" podbili rynek literacki dwudziestolecia językiem ulicy i techniką kabaretu. Język ten charakterystyczny jest także dla wczesnej liryki Tuwima, którą cechuje "wielogłosowość" (wielość kodów artystycznych i społecznych). W miarę upływu czasu poezja Tuwima rezygnuje z naturalistycznego odtwarzania świata na rzecz "wielogłosowości dialogowej", kabaret ustępuje miejsca satyrze. Dojrzały Tuwim ucieka od rzeczywistości szukając "słowa-absolutu".

BP/113/124

A.B.